
ERKKA
MYKKÄNEN
Something
not good

ERKKA
MYKKÄNEN

Something not good

Werner Söderström Osakeyhtiö

HELSINKI

Tekijä kiittää Kordelinin säätiötä, Taiteen edistämiskeskusta ja WSOY:n kirjallisuussäätiötä rahasta, joka mahdollisti romaanin, ja esilukijoitaan palautteesta, joka paransi sitä.

Sivun 71 John Keats -sitaatti on teoksesta
Yön kirkas tähti (suom. Kaisa Sivenius).

ERKKA MYKKÄNEN JA WSOY 2018
ISBN 978-951-0-42857-3
PAINETTU EU:SSA

Ensimmäinen OSA

1

Avohaava, käytännössä

Viimeisen ylioppilaskokeen jälkeen Veikko istui Kaisan kanssa tatuointiliikkeen nahkasohvalla. Vaihtoehtojen pläräily oli vähän kuin kiinalaisessa ravintolassa tai elämässä: niin paljon valinnanvaraa ettei yhteen malttanut perehtyä, kunnes äkkiä pelkäsi valitsevansa paniikissa ”vain jotain”.

– Sano mitä sanot mut mä haluan tän, Kaisa sanoi ja naputti kynnellään japaninkielistä merkkiä.

– ”Love”, Veikko luki symbolin vierestä. – Joo, no. Mikäs siinä.

Kaisa sulki nahkakantisen vihkon ja katsoi:

– Problem?

Kaisalla oli ilme, että kun tässä ei nyt olla mitään pipoa valitsemassa, niin voisitko vain tukea. Olihan sekin kannustanut Veikkoa ottamaan Morrissey-sitaatin, vaikka varmaan piti sitä teennäisenä: *How I dearly wish I was not here.*

Veikko vei kämmenen Kaisan alaselälle ja suukotti poskea.

– Eiku ei ei. Toi on just hyvä.

He varasivat tatuointiliikkeen kaljupäältä ajat vielä samalle iltapäivälle. Kaisa lähti kirjastoon lukemaan pääsykokeisiin, Veikko harhailemaan kaupungille ennen äidin vaatimia onnittelukahveja.

Tähtitorninmäeltä näki taivaan, meren ja laivat. Ne olivat sitä mieltä, että duud oikeasti, joku tatuointi. Ei mene kuin viikko kun alkaa kaduttaa, ja senkö tuntemuksen kanssa hautaan asti sitten.

Veikko laittoi Kaisalle viestin. Hän miettisi vielä.

Vastaus värähti heti: *Ok.* Oikein piste perässä.

Ihan sama. Silti helpotti.

Vastarannalla kellui Silja Line. Siitä tuli mieleen.

Veikko tapasi Kaisan vanhojen risteilyllä reilu vuosi sitten. Muuten se olikin ollut ihan paska reissu. Juuri semmoinen, joka pakottaa havahtumaan ihmisiin ympärillään ja itseensä niiden seurassa.

Perjantaina laivan yökerhon tanssilattialla Veikko hytkytti ruumistaan muiden ruumiinhytkyttäjien seassa. Siinä oli Lari ja muita vanhoja ystäviä, joita oli vaikea ystäviksi mieltää. Ystävien kanssa olisi juotu kaljaa jossain hämärässä nurkassa ja jauhettu siitä mitä maailmassa tapahtuu, ja siitä mitä omassa päässä, ja siitä miltä se kaikki oikeasti tuntuu.

Seuraavana päivänä paheni vain. Lari änkesi mukaan Moderna Museetiin, mutta rynnisti sen vartissa läpi ja laittoi kolme tekstaria aulasta. ”Meitsi on jo tääl.” Veikko sulki puhelimen ja päätti huolellisesti analysoida kaikki Dalín pakaramaalauksen yksityiskohdat. Loppupäivän

hän harhaili itsekseen Södermalmin kaduilla. Jokainen tyylikäs vastaantulija oli soulmate-matskua.

Paluumatkan iltana Veikko seisoi ihmisjoukossa puolityhjä tuoppi kädessään. Hän tuijotti stand up -koomikkoa, joka oli risteilyn pääesiintyjä. Koomikon vitsit olivat niin huonoja, että sen oli pakko huutaa ne. Laiva huojui, vai oliko se Veikko joka huojui, vaikea sanoa. Hän taisi olla kunnon kännissä ensimmäistä kertaa elämässään.

Eturivistä Veikko bongasi mustavalkoisen kukkamekon. Sen selkämykselle laskeutuivat suorat vaaleat hiukset kuin esirippu. Teki mieli astella esiripun luo ja avata se.

Veikko risteili läpi yleisön, kävi kukkamekon taakse, kilautti tuopillaan tytön drinkkilasia ja laski käden lantiolle. Pikkuhousujen sauma tuntui mekon läpi. Tyttö ei häkeltynyt, ei edes kääntynyt, vaan irrotti Veikon käden tottuneen jämäkästi.

Se lähentely jäi sitten siihen. Häpeä levisi vatsasta päähän ja jalkoihin. Yleisö nauroi koomikon vitsille ensi kertaa kunnolla sillä aikaa, kun Veikko pakeni hyttiinsä oksentamaan.

Aamulla darraiset massat jonottivat ulospääsyä laivalta. Nenälävistetty tyttö Veikon edessä työnsi päänsä Marimekon kassiin ja päästi hirmuisen äänen. Pohjan kangas alkoi tummeta. Lari röhnötti Veikon vieressä ja selitti jotain käsittämätöntä loputonta juttua. Miten se ei vieläkään tajunnut.

Veikko huomasi mustavalkoisen kukkamekon jonottavan vähän edempänä. Vaaleat hiukset oli nyt nostettu

ylös ja sidottu, ja alta paljastui niska, joka oli siro mutta jäntevä ja jotenkin vain mahtava.

– Hei anteeks, Veikko sanoi ja täpäytti tytön olkapäätä.

Veikko näki Kaisan kasvot nyt ensi kertaa. Ne olivat aika kivat, ja ennen kaikkea kasvoilla heilui ilmeitä ja eloa, läsnäoloa.

– Joo?

– Mä vaan halusin pyytää anteeks, kun mä eilen silleen vähän rupesin kähmimään. Niin sori.

– Siis kuka sä oikein oot?

Vaikka alku oli katastrofaalinen, homma jatkui sentään vähän paremmin. Veikko pystyi puhumaan tälle ihmiselle. Ja tämä ihminen halusi puhua Veikolle.

Kaisalla oli krapulasta huolimatta skarppi olemus ja se osasi jutella melkein mistä vain, vaikka The Wiresta tai eilisillan koomikon noloudesta tai Obaman ensimmäisestä kahdesta vuodesta presidenttinä.

Ratikkapysäkillä Veikko vähän havahtui.

– Sori kun mä oon jauhanut omista jutuistani koko ajan.

Kaisa oli dumpannut kaverinsa ja Veikko Larin, he olivat kulkeneet kaksin. – Tai siis oonko mä vähän jyrännyt tässä. Mua vaan hermostuttaa.

– Hyvä kun sanoit, Kaisa sanoi ja sitä hymyilytti.

Kotona Veikko lisäsi Kaisan Facebook-kaverikseen ja pyysi kahville. Ensin Kaisaa kai vain imarteli, että tyyppi, jota hän piti ”tommosena taiteellisena”, oli siihen heti niin liimautunut. Kaisa oli tottunut poikiin,

jotka mieluummin peittivät kiinnostuksensa kuin näyttivät sen.

Mutta toisilla varsinaisilla treffeillä Veikko ajatteli, että tässä taitaa nyt olla jotain rakastumisjuttua kehittymässä.

He seisoivat Kiasman näyttelyhuoneen seinälle nostetun valtavan lasivitriinin äärellä. Meksikolainen taiteilija oli koonnut vitriinin täyteen palsamoituja ihmisen maksoja. Elimiä oli kaikenikäisiä ja kaikenkuntoisia. Esittelyteksti kertoi, että kuolevat tai kuolleiden omaiset kaikista maanosista olivat luovuttaneet elimet taiteilijan käyttöön. Teoksellaan taiteilija halusi tehdä näkyväksi, kuinka samanlaisia ihmiset olivat kaikkialla maailmassa, sekä pohtia ikuisuuden kokemusta länsimaisen keskiluokan kokemushorisontissa. Teoksen nimi oli Our Livers Last Forever.

– Upeen näköinen, Kaisa sanoi erityisen kellertävän maksan kohdalla. Sitä ei ällöttänyt vähääkään. Silmät siristyivät analyyttisestä, melkein sosiopaattimaisesta mielenkiinnosta. Kaisasta tulisi taitava lääkäri, ja Veikosta joku taiteilijatyyppi, tyyliin kirjailija, ja he voisivat olla yhdessä haastavasti erilaisina eli vastakkaisesti täydentävinä ja noin.

– Hei voidaanko suudella, Veikko kuuli sanovansa. Käsi laskeutui Kaisan farkkujen vyölle. Mitä jos se tälläkin kertaa antaisi pakit niin kuin laivalla? Oliko Veikko tulkinnut koko homman ihan väärin, ilmeestä päätellen Kaisa ei todellakaan odottanut mitään suudelmaa. Silti Veikko huomasi päänsä työntyvän eteenpäin kohti räp-

syviä silmiä ja jäykistyneitä huulia. Eihän toista nyt saa pussata, jos se ei halua, sehän on saatana raiskaus.

Mutta ihan hyvin se meni. Kyllä Kaisakin oli halunnut pussata, ei kaikessa ollut kyse Veikosta. Vitriinin maksoilla ei ollut siihen paljoa lisättävää.

Myöhemmin he kävelivät Töölönlahtea ympäri ja Kaisa kysyi Veikolta, mitä hän on ajatellut tehdä lukion jälkeen.

Veikko tiesi menevänsä sivariin, mutta sanoi, että pohtii vielä armeijaa. Vaisto neuvoi, että Kaisalle sivari olisi jos ei nyt vaikea paikka, niin ainakin pikkuinen turn off.

– Ja sit pitää kyllä päästä vähän reissaamaan. Ainakin Kaakkois-Aasiaan ja Jenkkeihin, hirveä matkakuume tullut Madventuresin uusinnoista.

Kaisan katse muuttui vaikka hymy pysyi, eikä se sanonut mitään. Ehkä Kaisalle tuli joku huoli, semmoinen jonka se mieluummin korvasi jatkamalla keskustelua mielessään, mielensä mukaan. Villa Kiven kohdalla se laittoi kätensä Veikon käteen.

Äiti odotti jo kahvilassa, se oli tullut etuajassa kuten aina. Se hehkui korostetun ylpeää emohymyä ja halasi muodollisen voimakkaasti. Paksu takki tuoksui siltä miltä se oli aina tuoksunut.

– Nyt otat ihan mitä haluat.

Veikko otti kahvin ja pullan.

Kun he olivat istuutuneet leivoksineen, Kaisa lähetti kuvan vatsastaan, jota tatuoija oli juuri alkanut tatuoida.

– Veikko hei, äiti sanoi. – Please.

– Joo sori, Veikko sanoi ja laittoi puhelimen pois.

– No, mistä aiheesta sä kirjoitit. Mä näinkin ne jo Hesarista.

– ”Pilaako Internet aivot”.

– Mä toivoinkin! Ja oisin kyllä osannut vastata siihen herran puolesta.

– Ensin mä lähdin siitä, että ei todellakaan pilaa. Kun nuoria aina syytetään siitä, että ne tuijottaa vain puhelimiaan, vaikka eihän ne niitä puhelimia tuijota, vaan siellä on aina meneillään joku keskustelu tai kiinnostava video tai vaikka artikkeli. Siks on ylimielistä puhua puhelinta tuijottavista nuorista.

Äidin suu vääntyi viinerintäyteiseen hymyyn. Se pureskeli ja nielaisi.

– Mutta ei ole ylimielistä tekstailla menemään, jos vastapäätä istuu elävä ihminen?

– Kyllähän se puhelimessakin oleva tyyppi elää! Mut joo, en mä edes lopulta kirjoittanut noin, kun alkoi pelottaa että saan jonkun M:n jos lähden liian outside the box. Niin mä laitoin varman päälle, että niinhän se on, syöverimäisen internetin peilimaailma sulattaa nuoret aivot, joiden tulisi pikemmin marinoitua suurten romaanien parissa! Ja sit kerroin kuinka valtaisa elämys Tuntematon sotilas minulle olikaan, aijai, puhumattakaan siitä tunteesta kun kerrankin sai keskittyä vain yhteen asiaan pidempään kuin viisi minuuttia!

Äiti laski kahvikupin asetille.

– Mä en Veikko aina tiedä, oletko sä vakavissas noin koppava vaan vain leikilläs.

Pulla oli pehmeää ja hyvää. Se maistui lapsuudelta.

– En kai aina mäkään. Eikö saa olla molempia yhtä aikaa?

Äidin ilme muuttui puheenaiheen vaihtamisen merkiksi. Sitä hermostutti yhtäkkiä.

– Kari tulis illalla. Se vähän puhui laittavansa lasagnea. Siis sitä vege.

– Hitto sori, Veikko sanoi. – Mä oon menossa Kaisalle.

– Ai, no mutta kiva, äiti sanoi. Se ryyppäsi kahvin loppuun. – Onko teillä kaikki ok?

Oli ja ei, tai ei ollut, vaikka oli.

Mutta kun Kaisa illalla avasi soluasuntonsa oven, se ei ollut enää vihainen Veikon tatuointifeidauksesta, ylpeä vain omasta rohkeudestaan. Innostus tarttui. Kaisa oli iloinen ihminen, ja iloisen ihmisen kanssa oli kivaa. Tonnikalanuudelitkin jotenkin maistuivat Mad Menin kanssa.

Seksi ei kyllä oikein käynyt päinsä. Kaisa esitteli teipattua alavatsaansa.

– Tatuointihan on siis avohaava, käytännössä.

Kun he ennen nukahtamistaan tuijottelivat kattoon ja juttelussa tuli tauko, Veikolle tuli mieleen heidän ensimmäinen kertansa. Senkin jälkeen he olivat maanneet tässä, katseet kohti Kaisan kämpän kattoa.

Oli tuntunut hyvältä. Avoimen ikkunan takana suomalainen kesäyö äännähteli vaatimattomasti. Tuuli. Lehdet. Joku lintu, josta ei koskaan tiennyt, mikä se oli.

– Lapsuusmuistoissa kesä on aina tällanen, Veikko oli sanonut. – Leppoisa ja lämmin. Koskaan ei satanut.

Vaikka eihän tätä ihanaa oikeasti kestä kuin pari päivää.

– Ai miten niin?

– Ei kun. Mä vaan jotain höpötän.

Ja nyt, kun Kaisan hengitys hidastui uneen, Veikko mietti, oliko tatuointi viimeinen revittelevä asia, jonka Kaisa elämässään tulisi tekemään. Kun se joskus olisi kuukausipalkkainen lääkäri, sen ei tarvitsi kuin nostaa paitaansa vessan peilin edessä uskotellakseen itselleen, että tässä oli ennakkoluuloton ja rohkea ihminen.

Armelias uneliaisuus hiipi niskaan ja hätisti ahdistavat ajatukset ikkunasta pihalle. Veikko kietoutui Kaisan selkään kiinni. Hän hipaisi varovasti alavatsan haavateippiä ja vei sitten kätensä Kaisan rintojen alle.

Asentoa kutsuttiin lusikaksi, Veikko oli tiennyt sen jo nuorena poikana. Hän oli haaveillut lusikasta pitkät yksinäiset murrosiän vuodet. Jos esiteini-ikäiselle Veikolle olisi kerrottu, että 18-vuotiaana hän nukkuisi kaikki yönsä kivan ja söpön tyttöystävän kanssa lusikassa, poika olisi hypännyt ilmaan ja tuulettanut. Ja tässä sitä nyt oltiin, siinä asennossa.

2

Just oikeenlaista röhinää

Vaikka Veikko asiaa kuinka pyöritteli, ei sitä voinut paremmin sanoa: Pihlajamäen kirjastossa työskenteli keski-ikäisiä ihmisiä.

Kirjaston työntekijät, nekin jotka eivät varsinaisesti olleet keski-ikäisiä, laahustivat tohveleissaan työpisteeltään kahvihuoneeseen, kahvihuoneesta kassalle ja kassalta hyllyttämään. Kaikki valittivat kiirettä, vaikka kiirettä ei huomannut muusta kuin valituksen määrästä. Kahvihuoneessa päiviteltiin sairauksia ja lasten sairauksia ja vanhempien sairauksia ja jatkuvasti kovenevia työelämän vaatimuksia, kuten että Facebookiin piti laittaa lukupiiristä kuva. Kahden kesken Veikolle puhuttiin paskaa toisista työntekijöistä. Siitä Veikko päätteli, että kun hän oli poissa, hänestä puhuttiin paskaa.

– Mitä sä sitten odotit? Kaisa sanoi. Se oli juuri läiskäyttänyt nuudelilevyn kattilaan.

– En mä tiedä. Että ne ei olis niin… stereotyyppisiä. Siellä on yks Mirvakin, joka on aina tyyliin että ”ohhoijjaa”. Niinku olis täysin kohtuuton vaatimus jatkaa töitä

lounaan jälkeen. ”Sorvin ääreenkö sitä taas…” Minkä vitun sorvin!

– No, se on kirjasto. Itsehän sä sivariin halusit.

– Ai ois pitänyt mennä armeijaan vai?

– Kulta. Voisitko lakata puhumasta mun puolesta?

Kaisa tuli ja halasi, pitkään ja hyvin. Nuudelit pehmenivät.

Kuluttavin kaikista oli kirjastonjohtaja Juha. Juha oli pelottavan onnellinen mies, suurten linjojen vetäjä, joka istui tietokonetuolissaan suuressa huoneessa ja suunnitteli suunnitelmia. Juha korosti tapahtumallisuuden merkitystä nykyaikaisen kirjastolaitoksen säilymisen takaajana. Tapahtumallisuutta Juha kutsui röhinäksi, se oli kai joskus kuullut pöhinän väärin. Röhinää piti olla, tai ei ollut kohta enää mitään, ei kirjoja, ei runoutta, ei kulttuurilehtiä eikä kohta enää porakoneitakaan, joita ei muuten pitänyt väheksyä, aina oli vähintään yksi lainassa.

Juha oli myös sitä mieltä, että Veikossa oli potentiaalia. Veikko oli tervetullut henkäys raitista ilmaa. Veikolla oli sana hallussa ja pilkettä silmäkulmassa.

Veikkohan voisi vaikka kerran kuussa haastatella kirjailijavierasta auditoriossa.

Yhtenä marraskuisena aamuna, semmoisena jona viimeistään on unohtanut että valoakin voi olla, Veikko selaili kahvihuoneessa puhelintaan. Hän katseli lukiotuttunsa Riikan kuvia Thaimaan saarilta. Yhdessä kuvassa Riikka kalliokiipeili: *#LovingMyNewHobby.* Toisessa Riikka sukelsi: *#DidntThinkICouldDoItButIDidIt.*

Kolmannessa Riikka kippisti mojitoa riippumatossa: *#NeverComingBack*.

Veikko vilkaisi ikkunaan. Oli niin pimeää, että hän näki lasista vain heijastuksensa, kalpean naaman puhelimen kajossa.

Mirva tuli kahvihuoneeseen. Se vaikutti siten, että Veikko pani puhelimen pois ja alkoi selata päivän lehteä. Aikuisten edessä ei kehdannut näyttäytyä puhelinta tuijottavana nuorisona. Lehdessä luki, että kirjastojen määrärahoja leikataan.

– Ohhoijjaa, Mirva sanoi ja laittoi kahvin keittymään. – Aamuvirkkujen ehdoilla on yhteiskunta järjestetty.

Mirva teki omituisen venytyksen, joka ei varmasti venyttänyt mitään. Kai se oli joku rituaali, joka symboloi elämänhallintaa. Rituaalinomaista oli Mirvan valituskin: kellokorttijärjestelmä kahlitsi sen luovuutta ja lähi-Siwan einesruoat olivat kamalaa moskaa, jota Mirva kuitenkin päivittäin osti ja söi.

– Tajusitko sinä sen Fingerporin, Mirva sanoi. – Minulta meni ihan ohi.

Veikko käänsi lehden ja tarkisti sarjakuvastripin. Vitsi oli siinä, että henkilöhahmo oli käyttänyt Miele-merkistä imuria itsetyydytyksen välineenä. Hän oli siis tullut Mieleen.

– No en kyllä, Veikko huomasi sanovansa. – Nämähän nyt on aina vähän mystisiä.

– Hyvä että joku muukin on noista pihalla.

Juha tuli huoneeseen. Aina kun kirjastonjohtaja ilmestyi yhteiseen tilaan, oli pinnisteltävä kovasti, ettei

se huomaisi ilmestymisensä vaikuttavan mitenkään.

– Jahas, Juha sanoi. – Sitä on otettu varaslähtö päivään. Ja kahvikin jo valumassa, huikea homma.

– Minä oon ajatellut ostaa sellaisen kirkasvalolampun, Mirva sanoi. – Sisko väitti että sen kanssa ihan eri lailla jaksaa. Ootteko kokeilleet? Ovat vaan niin hiton kalliita. Ei näillä liksoilla.

Illalla vieraaksi saapui kokeellinen runoilija, Veikon ensimmäinen haastateltava. Pieni kustantamo oli juuri julkaissut hänen toisen teoksensa. Kirjassa oli 44 sivua, ja säkeet koostuivat yhtä paljon välimerkeistä kuin kirjaimistakin. Yksikään kohta ei kuulunut esimerkiksi, että ”minä rakastan sinua”, vaan aina se oli jotain, että ”rak & sin][mur ; tuma & cos + min”. Tiedotteen mukaan kokeellinen runoilija oli kirjoittanut teostaan neljä vuotta. Veikko ei ymmärtänyt runoista mitään.

Yleisöä tuli seitsemän. Sekin oli liian paljon kokeelliselle runoilijalle, jonka niska punoitti ja vesilasi tärähti yli ennen ensimmäistäkään kysymystä. Vesihelmet juoksivat pitkin housujen samettivakoja.

Veikko kysyi kokeelliselta runoilijalta kirjaston auditoriossa, että miksi kirjoitat näin. Runoilija ei ollut odottanut niin suoraa kysymystä, se oli hänestä äärimmäisen kiusallinen. Veikko ei osannut muuta kuin antaa runoilijan miettiä hiljaisuudessa. Lopulta runoilija jaaritteli reitin kirkkaaseen vastaukseen, joka yllätti yksinkertaisuudellaan hänet itsensäkin. Runoilijan syy runoilla kokeellisesti oli sama kuin meillä muillakin tehdä tavallamme sitä, mitä sitten teimmekin. Kaikilla oli helpottunut olo.

Yleisökysymyksenä eturivin rouva sanoi, että selailun perusteella oli kyllä haastava kirja, voisiko sanoa jopa tekotaiteellinen. Runoilija yritti selittää, että hänen mielestään on monia tapoja ymmärtää ja myös kirjoittaa, ja että hän itse piti kirjoista, jotka muuttivat merkitystään sen mukaan, kuka niitä lukee ja millaisessa elämäntilanteessa.

Tupakkapaikalla kokeellinen runoilija pälätti helpottuneena. Tupakanpää värisi kuin tulikärpänen. Runoilija puhui paljon, se vaikutti kiintyneen Veikkoon kuin panttivangitsijaansa. Runoilijan ääneen lausutut lauseet olivat nyt suoria ja selkeitä, ja ne käsittelivät tätä todellisuutta.

– Kiitti hei, täähän meni hyvin, runoilija sanoi.

Veikko ja Kaisa sopivat, että sivarin päätyttyä Veikko voisi lähteä Kaakkois-Aasiaan matkustamaan. Opiskelusuunnitelmatkin varmaan selviäisivät parin kuukauden tehokkaan travellauksen, itsetutkiskelun ja full moon -juhlimisen jälkeen.

– Miten sä sit pärjäät ilman mua? Veikko sanoi ja silitti Kaisan alavatsan tatuointia. Heille oli kehittynyt vitsi, että Veikko kosketteli tatuointia niin usein että se ennen pitkää kuluisi pois.

– Yhdessä kolumnissa sanottiin just, että jos haluat pitää rakkaasi, sun pitää päästää se menemään, Kaisa sanoi. – Aika kulunutta joo, mutta totta.

Kirjastossa viikot muuttuivat toisikseen ja muodostuivat kuukausiksi. Veikko oppi, milloin pitää näyttäytyä

missäkin paikassa tekemässä mitäkin asiaa, ettei kukaan pääse sanomaan tai edes ajattelemaan. Töitä ei kannattanut tehdä huonosti, mutta ei liian hyvinkään.

Kirjailijahaastatteluihin saapui yhä enemmän väkeä. Kirjailijat kertoivat, miten heidän kirjansa olivat syntyneet ja mikä niissä oli omakohtaista. Veikon ei tarvinnut kuin lukea kirjailijan kirja ja antaa kirjailijan huomata se. Silloin kirjailija puhui kuin itsestään. Yleisökin uskaltautui keskustelemaan. Juha kehui, että se oli Veikon ainutlaatuisen ja huikean läsnäolon ansiota.

Veikko alkoi varastaa hyllyttämisen lomasta aikaa muidenkin kirjojen lukemiseen. Lukiossa hän oli vain esittänyt lukevaista ihmistä, enemmän itselleen kuin muille. Sinuhe ja Rikos ja rangaistus ja Sivullinen, kyllä hän oli kahlannut ne läpi, mutta kun Veikko asiaa mietti, hän oli nauttinut eniten siitä tunteesta, että on lukeva ihminen, ikäisiään älykkäämpi ja aikuinen jo.

Kauko Röyhkä oli Veikon sivarivuoden viimeinen vieras. Hän saapui kertomaan pihlajamäkiläisille uusimmasta kirjastaan, joka kertoi Kauko Röyhkästä. Veikko odotti aulassa, tuijotti kirjastorakennuksen nurkkaa ja toivoi että sen takaa vaappuisi jotain, joka näyttäisi Kauko Röyhkältä. Kaksi minuuttia ennen tilaisuuden alkua niin tapahtui.

– Terve terve, Kauko sanoi.

Haastattelu ei alkanut hyvin. Veikolla oli viisi kysymystä, ja kun Kauko oli vastannut niistä kolmeen yhdellä sanalla, Veikko tajusi että jäljellä oli vielä neljäkymmentäneljä minuuttia plus yleisön kysymykset. Hän oli aja-

tellut, että hänen ja Kaukon luontaiset karismat kannattelisivat iltaa paperinmakuisten kysymysten sijaan.

Veikko improvisoi.

– Sua on syytetty naisvihasta. Niin mietin vaan, että sä et varmaan itse ajattele vihaavasi naisia. Niin mitä sä oikein ajattelet?

Kauko lämpeni, se taisi vähän suuttuakin. Siinä oli se hyvä puoli, että juttua alkoi tulla.

– Mä en vihaa naisia, korkeintaan mä vihaan maailmaa, Kauko sanoi. – Eli jos mä naisia vihaan, niin sitten vihaan kyllä miehiäkin.

– Mitä sä sitten rakastat, Veikko kysyi.

– Se ei kuulu sulle, Kauko vastasi ja virnisti valloittavan veijarimaisesti. Vasta päivien päästä Veikko ymmärsi sen rooliin kuuluvaksi temppuiluksi.

Tilaisuuden päätteeksi Veikko auttoi Kauko Röyhkälle nahkatakin ylle. Veikko odotti, että Kauko Röyhkä olisi jäähyväisiksi tarjonnut limaisen vinkin naisten iskemiseen, näin kahden kesken, mutta Kauko Röyhkä sanoikin vain, että häntä väsyttää.

Juha tuli aulaan läimäyttämään olalle.

– Helvetin kova ilta! Just oikeenlaista röhinää.

Siviilipalvelus päättyi poikkeuksellisen kylmänä heinäkuun päivänä. Olisi melkein voinut sataa lunta. Kesä oli ollut semmoinen, ei kesä ollenkaan.

Mirva oli hakenut kaupasta kääretortun. Se oli oikeastaan aika hyvää, yllättävän hyvää. Veikko sanoi sen ääneen monta kertaa, sillä hän tarkoitti sitä vilpittömästi. Muuten hän ei osannut Mirvaa kehua tai kiitellä.

Kun Veikko pakkasi reppuaan lähteäkseen, Mirva antoi hänelle postikortin. Se oli syksy-teemainen, vaikka oli vielä kesä. Takapuolella oli runo, joka käsitteli menettämistä. Mirva oli kirjoittanut sen itse. Runo oli aika kömpelö mutta sympaattinen.

– Vau, Veikko sanoi. – Tää on hieno.

Illalla Kaisan luona Veikko muisti, ettei ollut poistanut kirjaston työsähköpostitiliään. Veikko kirjautui läppäriltään järjestelmään. Postiluukussa oli yksi uusi viesti. Se oli Juhalta.

Hyvä Veli !

Kiitos vielä upeasta illasta ja vuodesta. Olit juuri se piristysruiske jota meidän tiimi on kaivannut. Kun joskus ilmestyy sinulta oma kirja niin tervetuloa takaisin "matalaan majaamme" -- silloin meillä on varmaan uusi siviilipalvelusmies, joka tietysti haastattelee Sinua. ;-)

Tsemppi terveisin
Juhasi

P. S. Kiitos siitäkin että olet ollut Mirvalle tukena. Hänellä on ollut hankala vuosi, kun poikansa nukkui pois viime kesänä. Mutta nyt taitaa näyttää Mirvankin elämässä jo valoisammalta, toivotaan ainakin.

Veikko poisti tilin, sulki läppärin ja kaivoi laukustaan kokeellisen runoilijan kirjan. Se oli unohtunut laukun-

pohjalle kuukausiksi. Veikko luki kokeellisia runoja puhelimensa valossa vielä pitkään Kaisan nukahdettua.

Veikolla on kaikki
ihan hyvin.

ISBN 978-951-0-42857-3
84.2 | wsoy.fi
Päällys Elina Warsta, solmu.nu